

Dve smrti.

Spisal E. Gangl.

Glasno je zajokala mati, ko se je poslavljajl sin. Moral je z doma. Domovina ga je zvala, da gre in se bojuje zanjo. Mati mu je bila že stara in bolna, a sin je moral z doma. Silna bolečina je objela materi srce, ko je odhajal z doma.

Odšel je z nadejo, da se vrne; blagosloвила ga je mati v strahu, da se ne vrne. Zaklenila se je v kočo in molila za otroka. Srce jo je bolelo, in žalost jo je popolnoma potrla.

Na svet sta se odpravili dve smrti.

„Kam, sestra?“ vpraša prva drugo.

„Na bojno polje. A kam ti?“

„Tja v kočo!“ odgovori druga prvi.

Kmalu potem sta se dvignili proti nebu dve duši: mati in sin sta prišla drug k drugemu.

Vijolica.

Spisal E. Gangl.

Visto pozabljena in neopažena je rasla vijolica pod grmom. Mimo so hodili ljudje in nosili cvetke v rokah in na prsih.

Vijolici je bilo težko in žalostno: „Nihče se ne zmeni zame. Nikogar ni, da bi me utrgal in se me radoval. Ko bi imela tudi jaz kaj takega, kar bi prijalo ljudem!“

Žalostna zaspí. Rano zjutraj se prebudi. Vsa se zavzame, ko začuti, kako se širi okolo nje lep, sladak vonj. Toliko, da se je izpoznala. Veselo se spne v čisti jutranji zrak, vabljivo zavonja naokrog: „Pridite, pridite!“

Otroci so dospeli na tratino, da se poigrajo. In začutili so vijoličín vonj in dospeli so do nje in ji potrgali cvetove z mehkimí rokami.

In šli so cvetovi iz rok v roke, od noska do noska, in kmalu je vedel ves svet: „Vijolica vonja tako lepo!“

